

பசிபிக் தீவுகளின் பசுமை நினைவுகள்

காந்தளகம் சச்சிதானந்தன்

ஈழத்தமிழ் அறிஞர் மறவன்புலவு சச்சிதானந்தன் அவர்கள், சென்னை எழும்பூரில் வசிக்கின்றார். சுமார் 50 க்கும் மேற்பட்ட நாடுகளில் கால் பதித்த, யாழ்ப்பாணத் தமிழரின் பயண அனுபவங்களைக் கேட்போம்...

“நான் மாணவனாக இருந்தபோது, தமிழ் ஆசிரியராக இருந்த எனது தந்தையார், உலக வரைபடம் ஒன்றை என் கையில் தந்தார். அதில், உலக நாடுகளையும், இயற்கை அமைப்பையும் பார்த்து ரசிப்பேன். வரலாறு புவியியல்தான் எனக்குப் பிடித்த பாடமாக இருந்தது. அந்த நாள்களில், இலங்கை செய்தித்தாள்கள், இதழ்களில், பேனா நட்பு குறித்த முகவரிகள் வெளியாகிக் கொண்டு இருந்தன. அவற்றுக்கெல்லாம் என் முகவரியை எழுதி அனுப்பிக்கொண்டு இருந்தேன். டென்மார்க்கைச் சேர்ந்த ஒருவர், எனக்கு ஒரு பதில் கடிதம் எழுதி இருந்தார். அந்தக் கடிதம்தான், அயல்நாடுகளைப் பார்க்க வேண்டும் என்ற முதல் தூண்டுதலை எனக்குள் ஏற்படுத்தியது.

அந்தக் கடிதத்தை, என் பள்ளித் தோழன் ஆனந்தராஜாவிடம் காண்பித்தேன். ‘நான் டென்மார்க் போய், அந்த நண்பரைச் சந்திக்கப் போகின்றேன்’ என்று சொன்னேன். ‘அங்கேயெல்லாம் நீ போக முடியாது’ என்று அவன் துச்சமாகப் பேசினான். எனவே, படித்து முடித்தபின்பு, உலக நாடுகளைப் பார்க்க வேண்டும் என உறுதி பூண்டேன். அந்த ஆவலை வளர்த்துக்கொண்டே வந்தேன்.

சென்னையில் கல்வி

1959 ஆம் ஆண்டு, சென்னை பச்சையப்பன்

கல்லூரியில் விலங்கியல் பிரிவில் சேர்வதற்காக, யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து சிறிய கப்பலில் புறப்பட்டு, தனுஷ்கோடி வந்து இறங்கினேன். கட்டணம் 21 ரூபாய். நான் முதன் முதலாகக் கால் பதித்த அயல்நாடு, இந்தியாதான். கல்லூரியில், இளங்கலை தமிழ் பட்ட வகுப்பில் பயின்றுகொண்டு இருந்த காசி ஆனந்தன் எனது நண்பர். தமிழ் வகுப்புகள் ஒன்றாகத்தான் நடைபெறும். பேராசிரியர்கள் மு.வ., அ.மு. பரமசிவானந்தம், சி. பாலசுப்பிரமணியம் ஆகியோரின் தமிழ் வகுப்புகள், செவிக்குத் திகட்டாத தேன்.

3

நான், கல்லூரி விடுதியில் தங்கி இருந்தேன். காசி ஆனந்தன், இராம.நாராயணன் மற்றும் சில நண்பர்கள், தேனாம்பேட்டை எல்டாம்ஸ் சாலையில் ஒரு அறை எடுத்துத் தங்கி இருந்தார்கள்.

சென்னையில் கல்லூரிகளுக்கு இடையேயான பேச்சுப் போட்டிகள் நடக்கும். எங்கள் கல்லூரியின் சார்பில் துரைமுருகன், தமிழ்க்குடிமகன் மற்றும் வேதியியல் பிரிவில் ஒரு மாணவர் உள்ளிட்டோர் பங்கு ஏற்பர். அதே காலகட்டத்தில், மாநிலக் கல்லூரியின் சார்பில் வைகோ உள்ளிட்டோர் பங்கு ஏற்பர். அப்போது அவரோடு எனக்குப் பழக்கம் இல்லை என்றாலும், அவரை நான் அறிவேன்.

சென்னையில் ஆறு ஆண்டுகள் படித்துவிட்டு நாடு திரும்பினேன். 1967 ஆம் ஆண்டு, கொழும்பு கடல் தொழில் ஆராய்ச்சி நிலையத்தில் விஞ்ஞானியாகப் பணியில் சேர்ந்தேன்.

ஜப்பானில் பயிற்சி

1969 ஆம் ஆண்டில், கடல் அட்டைகள் ஆராய்ச்சி தொடர்பாக, ஆறு மாத காலப் பயிற்சிக்காக ஜப்பான் செல்லும் வாய்ப்பு கிடைத்தது. அப்போதெல்லாம் ஜப்பான் செல்ல நேரடி விமானங்கள் கிடையாது.

ஆங்காங்கு வழியில், ஒன்றிரண்டு நாள்கள் தங்கித்தான் செல்ல வேண்டும். எனவே, சிங்கப்பூர் சென்று, எனது ஒன்றுவிட்ட அண்ணனுடன் தங்கினேன். எனது பெட்டியில், நல்ல எண்ணெய் பாட்டிலை அம்மா வைத்து இருந்தார்கள். விமானப் பயணத்தின்போது அந்த பாட்டில் உடைந்து, எண்ணெய் முழுவதும் என்னுடைய உடைகளில் படிந்து அழுக்காகி விட்டது. அண்ணன் அவற்றையெல்லாம் வெளியில் எடுத்து, சீனப் பணிப் பெண்ணிடம் கொடுத்துத்

துவைத்து, தேய்த்துத் தந்தார். கடைக்கு அழைத்துச் சென்று, எனக்கு ஒரு புதுப்பெட்டியும், ஜப்பானில் அணிந்து கொள்வதற்காக கோட் சூட்டும் வாங்கிக் கொடுத்தார்.

சிங்கப்பூர் அப்போது அவ்வளவாகப் புகழ் பெறவில்லை. லிட்டில் இந்தியா பகுதி மட்டும்தான் கொஞ்சம் சுறுசுறுப்பாக இருந்தது. அங்கிருந்து, ஹாங்காங், தைவான் வழியாக, ஜப்பான் போய்ச் சேர்ந்தேன்.

ஜப்பானிய மீன்வளத்துறையில் பயிற்சி. ஜப்பானியர்களுக்கு ஆங்கிலம் அறவே தெரியாது. எனவே, மொழிப்பிரச்சினை ஒரு பெரும் சிக்கலாக இருந்தது. அவர்களே ஒரு ஆசிரியரை ஏற்பாடு செய்து, எனக்கு ஜப்பானிய மொழியைக் கற்றுக் கொடுத்தார்கள். பதிலாக, நான் எனது ஜப்பானியத் தோழர்களுக்கெல்லாம் ஆங்கிலம் கற்பித்தேன். டோக்யோவில், அயல்நாட்டுக்காரர்கள் வந்து செல்லும் கின்ஸா வீதியில் உள்ள கடைகளின் பெயர்ப்பலகைகளில்தான் ஆங்கில எழுத்துகள் இருக்கும். அங்கு வந்து செல்லுகின்ற பயணிகளோடு மட்டும்தான் ஆங்கிலத்தில் பேச முடியும்.

ஆறு மாத பயிற்சி முடிந்து நாடு திரும்புகையில், மலேசியா வழியாக வந்தேன். அங்கே நான்கு நாள்கள் தங்கி இருக்க நேர்ந்தது. எனவே, தமிழனின் வரலாற்றுத் தடம் பதிந்த கடாரத்தைப் (இன்றைய கெடா மாநிலம்) பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆவலில் அங்கே சென்றேன். கோலாலம்பூரில் இருந்து, ஒரு இரவு தொடர்வண்டிப் பயணம். கோலாலம்பூரும், அப்போது, சிறிய ஊராகத்தான் இருந்தது.

பசிபிக் கடல் பரப்பில் கடல் அட்டை ஆய்வு

கொழும்பில் பணி ஆற்றிக்கொண்டு இருந்தபோது, கிழக்கு ஆசிய நாடுகளில், கடல் அட்டை ஆராய்ச்சிக்காக, ஐ.நா.வின் அறிவியல் ஆலோசகராகப் பணி ஆற்றிட அழைப்பு வந்தது. பசிபிக் கடலில் சிதறிக் கிடக்கின்ற தூரக்கிழக்குத் தீவுகளில்தான் பணி. மகிழ்ச்சியோடு ஒப்புக் கொண்டேன். கடல் அட்டைகள், சீனர்களுக்கு முதன்மையான உணவுகளுள் ஒன்று. அதை இலங்கையில் இருந்து ஏற்றுமதி செய்கின்றார்கள்.

தாய்லாந்து தலைநகர் பாங்காங் சென்றேன். அங்கே மூன்று நாள்கள், எனது பணி குறித்த வழிகாட்டுதல்களைத் தந்தார்கள். கிழக்கே உள்ள தீவு நாடுகளில், அந்நியச் செலாவணியை ஆங்காங்கு மாற்ற முடியாது என்பதால், என் கை நிறைய அமெரிக்க டாலர் நோட்டுகளைச் செலவுக்குக் கொடுத்தார்கள். கட்டுக்கட்டாகப் பணம்.

எனது பயணம் குறித்து, நான் செல்ல இருந்த அனைத்து இடங்களுக்கும், டெலக்ஸ் வழியாக தகவல்களை அனுப்பினார்கள். பாங்காங்கில் இருந்து புறப்பட்டு சிங்கப்பூர் சென்றேன். அங்கே ஓட்டலில் தங்க ஏற்பாடு செய்து இருந்தார்கள். ஆனால், அண்ணன் வீட்டில்தான் மூன்று வார காலம் தங்கினேன். சிங்கப்பூர் சந்தைகளுக்குச் சென்று, புள்ளிவிவரங்கள் சேகரித்தேன். அதற்குப் பிறகு, நான் சென்ற எல்லா இடங்களிலும், உள்ளூர்காரர் ஒருவர், என்னோடு ஆராய்ச்சிப் பணிகளில் உடன் வந்தார். எனது ஆராய்ச்சி குறித்த ஆய்வு அறிக்கைகளை எழுதத் தொடங்கினேன்.

நிலநடுக்கோட்டைக் கடந்தேன்

சிங்கப்பூரில் இருந்து புறப்பட்டு, ஆங்காங் சென்றேன். அங்கிருந்து, பிலிப்பைன்ஸ் தலைநகர் மணிலா போய்ச் சேர்ந்தேன். அங்கே எனக்குப் பணி ஏதும் இல்லை.

அப்போதெல்லாம், கிழக்கு ஆசிய நாடுகளில் இருப்பவர்கள் அமெரிக்கா செல்வதற்கு, பிலிப்பைன்சில் உள்ள அமெரிக்கத் தூதரகத்தில்தான் விசா பெற வேண்டும். பிலிப்பைன்சிலும் என் செலவுக்குப் பணம் தந்தார்கள்.

அடுத்ததாக, எனக்கு பாபுவா நியூ கினியில் பணி. ஆனால், அந்த நாட்டுக்கு பிலிப்பைன்சில் இருந்து நேரடி விமானம் கிடையாது. எனவே, மணிலாவில் இருந்து ஆஸ்திரேலியாவின் பிரிஸ்பேன் நகருக்குச் சென்றேன். நில நடுக்கோட்டைக் கடந்தபோது, நாங்கள் நிலநடுக்கோட்டைக் கடந்ததற்காக, விமானப்பயணிகள் அனைவருக்கும் ஒரு சான்றிதழ் கொடுத்தார்கள்.

பாபுவா நியூ கினியைத் தாண்டித்தான் விமானம் சென்றது. ஆனால், அங்கே இறங்கவில்லை. அப்போது அந்த நாட்டை, ஆஸ்திரேலியா அரசுதான் நிர்வகித்து வந்தது. எனவே, பிரிஸ்பேன் சென்று, அங்கிருந்து விமானம் ஏறி, மீண்டும் பாபுவா நியூ கினி தலைநகர் மோர்ஸ்பி வந்து சேர்ந்தேன். அதாவது, கொழும்பில் இருந்து சென்னைக்கு வருவதற்கு, டெல்லிக்குப் போய் இறங்கி, அங்கிருந்து விமானத்தில் ஏறி, சென்னை வருவது போல அமைந்தது இந்தப் பயணம்.

அங்கிருந்து, தீவின் வடபகுதியில் உள்ள காவியங்கு நகருக்குச் சென்று, கடல் அட்டை ஆராய்ச்சிப் பணிகளில் ஈடுபட்டேன். உள்ளூர்க்காரர் ஒருவர், நான் சொல்லுகின்ற குறிப்புகளை எழுதிக்கொண்டே உடன் வந்தார். நான் முழு சைவன். முட்டை கூடச் சாப்பிட மாட்டேன். இங்கு சைவ உணவு கிடைப்பது பெரும்பிரச்சினையாக இருந்தது.

அங்கே இருந்த சமையல்காரர் பெண் சைவ உணவு சமைத்துத் தருகிறேன் என்று சொன்னவள், அரிசியோடு சிறு சிறு பூச்சிகளையும் சேர்த்துச் சமைத்துத் தந்தாள். கேட்டதற்கு, 'இதுகூட இல்லாமல் எப்படிச் சாப்பிடுவது?' என்று கேட்டாள். சரி நமக்கு இது ஒத்து வராது

என்று கருதி, நானே சமையல் அறைக்குச் சென்று சமைத்துக் கொண்டேன்.

பாபுவா நியூ கினியில்...

மே 5 ஆம் தேதி, மோர்ஸ்பி விமான நிலையத்துக்கு வந்தேன். அப்போது, விமான நிலைய ஒலிபெருக்கியில் என் பெயரைச் சொல்லி அழைத்து, எனக்கு இரண்டாவது பெண் குழந்தை பிறந்து இருப்பதாக அறிவித்தார்கள். அந்தச் செய்தியைக் கேட்ட நண்பர், 'எனக்கு ஷாம்பெய்ன் வாங்கிக் கொடு' என்று கேட்டார். நான் கொகோ கோலா வாங்கிக் கொடுத்தேன். அந்த நாட்டில், இரண்டு வார காலம் தங்கி இருந்தேன். நான் அங்கே இருந்தபோது, அங்கு ஒரு தமிழர்கூட இல்லை. இப்போது, அந்த நாட்டிலும், 3000 தமிழர்கள் உள்ளனர்.

அங்கிருந்து, மீண்டும் பிரிஸ்பேனுக்குச் சென்று விமானத்தைப் பிடித்து, மணிலாவுக்கு வந்தேன். அடுத்த பணி இடம் 'பலாவ்' என்ற சிறிய தீவு. மணிலாவில் இருந்து அங்கே செல்ல நேரடி விமானம் இல்லை. எனவே, 'சுவாம்' என்ற சிறிய தீவுக்குச் சென்றேன். அது அமெரிக்கக் கடற்படைத் தளம்.

அங்கே எனக்கு வேலை இல்லை. ஆனால், அங்கிருந்துதான் பலாவுக்கு விமானம். மணிலா, டிரக், சுவாம் வழியாக பலாவ் போய்ச் சேர ஒரு வார காலம் ஆயிற்று.

டிரக் தீவுகள், இப்போது 'கக்' என்று அழைக்கப்படுகிறது. வழியில், பொனாப்பே என்ற தீவுக்கும் சென்றேன். அங்கே 'மஜூரோ' என்ற ஒரு அழகான ஊர் இருக்கின்றது. உலகிலேயே அதுதான் அழகான ஊர் என்று சொல்லலாம். அப்படி ஒரு அழகு. அந்த ஊருக்கு வந்து

விடுமுறையைக் கொண்டாட, அமெரிக்கர்கள் தவம் இருப்பார்கள். அங்கேயெல்லாம் நான் செல்வதற்கு, இறைவன்தான் அருள் செய்தான்.

உலக நாள் கோட்டைக் கடந்தேன்

பலாவ் தீவுகளில் பணியை முடித்துக் கொண்டு, மார்ஷல் தீவுகளின் வழியாக, 5 ஆம் தேதி புறப்பட்டு, 4 ஆம் தேதி, ஹவாய் தீவுகளின் தலைநகர் ஹோனலுலு போய்ச் சேர்ந்தேன். ஆம்; அது உலகத்தின் மறுபக்கம் என்பதால், அந்த வேறுபாடு. அந்த விமானத்தில், நாங்கள், உலக நாள் கோட்டைக் (International Date Line) கடந்ததற்காக ஒரு சான்றிதழ் தந்தார்கள்.

நான் எங்கு சென்றாலும், பெரும்பாலும் வேட்டி ஜிப்பாதான் அணிவேன். ஹோனலுலுவில் உள்ள அருங்காட்சியகத்துக்குச் சென்றேன். அங்கே, நாயுடு என்ற ஒரு தமிழ்ப் பெண் வழிகாட்டியாகப் பணி ஆற்றிக் கொண்டு இருந்தார். அவர்கள், பிஜியில் இருந்து ஹவாய் தீவுகளுக்குக் குடி பெயர்ந்தவர்கள். அவர் தமது இல்லத்துக்கு அழைத்துச் சென்று, பெற்றோருக்கு அறிமுகப்படுத்தினார். இட்லி, தோசையெல்லாம் கொடுத்து உபசரித்தார்கள். மூன்று நாட்கள் அந்தத் தீவில் தங்கி இருந்தேன்.

‘ஹவாய் தீவுகளைச் சுற்றிப் பார்க்க பேருந்தில் ஏறாதீர்கள். சாலையில் நின்றுகொண்டு கட்டை விரலை உயர்த்தினால், எந்தக் காரிலும் உங்களை ஏற்றிக் கொள்வார்கள், நீங்கள் போக வேண்டிய இடத்தைச் சொன்னால், அவர்களே கொண்டு போய் விட்டுவிடுவார்கள். ஏனென்றால், அப்படித்தான் இங்கு உள்ளவர்கள் சுற்றுலாவை வளர்க்க விரும்புகின்றார்கள்’ என்ற பயனுள்ள தகவலைச் சொன்னார் நாயுடு. நல்லதாகப் போயிற்று. அடுத்த மூன்று நாட்களும், அப்படியே லிப்ட் கேட்டு, பல கார்களில் ஏறி, தீவுகள் முழுமையும் சுற்றிப் பார்த்தேன். உலகப் புகழ் பெற்ற வைகிகி கடற்கரையையும் பார்த்து மகிழ்ந்தேன்.

பிஜியில் தமிழர்கள்

அங்கிருந்து புறப்பட்டு, சமோவா தீவுகளுக்குச் சென்றேன். அந்த நாட்டின் சரிபாதி அமெரிக்கர்களின்

பிடியிலும், மற்ற பகுதி தனி நாடாகவும் இருக்கின்றது. அங்கிருந்து, பிஜி தீவுகளுக்குச் சென்றேன். தலைநகர் சுவாவில் உள்ள விமான நிலையத்தை, ‘நதி ஏர்போர்ட்’ என்று அழைக்கின்றார்கள். ஆனால், எழுத்தில் Nandi Airport என்று எழுதி இருக்கின்றார்கள். உலக வரைபடத்தில், பிஜி நாடு 180 டிகிரி பாகையில் இருக்கின்றது. நமது சென்னை, 80 டிகிரி பாகையில் இருக்கின்றது.

பிஜி சாலைகளில் எங்கு பார்த்தாலும் தமிழர்களைக் காண முடிந்தது. நான் சிங்கப்பூரில் இருந்தபோது, இராமகிருஷ்ண மிஷனுக்குச் சென்று இருந்தேன். பிஜியில் தங்களது கிளை இருப்பதாகவும், அங்கே சுவாமி ருத்ராநந்தா அவர்களைச் சந்திக்கும்படியும் சொல்லி இருந்தார்கள். அவரைச் சந்தித்தேன். நான் சைவம் என்பதால், ஒரு குஜராத்தி மேத்தா வீட்டில் தங்க ஏற்பாடு செய்தார்.

சாது குப்புஸ்வாமி என்பவர் தொடங்கிய ‘தென் இந்திய ஐக்கிய சன்மார்க்க சங்கம்’ சிறப்பாகச் செயல்பட்டு வருகின்றது. ‘இந்த நாட்டில், 45 தமிழ்ப் பள்ளிகள் உள்ளன. எல்லாப் பள்ளிகளிலும் மாணவர்கள் இடையே நீங்கள் பேச வேண்டும்’ என்று கேட்டுக் கொண்டார்கள். சுமார் இருபது பள்ளிகளில் தமிழிலும், ஆங்கிலத்திலும் பேசினேன். விவேகானந்தா பள்ளியின் தலைமை ஆசிரியர், கோவை பேராசிரியர் மா.ரா.போ. குருசாமியின் அண்ணன் ஆவார்.

கடல் அட்டைகளைப் பதப்படுத்துவதற்காக வெள்ளைக்காரர்கள் தங்கள் நாட்டில் உள்ளது போலஐஸ் பிளாண்ட் போடு, அதைப்போடு இதைப்போடு என்று ஆலோசனை சொல்லுவார்கள். ஆனால், நாம் எந்த நாட்டில் இருக்கின்றோமோ, அந்த நாட்டில் என்ன கிடைக்கின்றதோ அதைக் கொண்டுதான் கருவிகளை உருவாக்க வேண்டும்.

யாழ்ப்பாணத்தில் நாங்கள் பயன்படுத்துகின்ற ஜாஃப்னா டிரையரை, பிஜி தீவுகளில் அறிமுகப்படுத்தினேன். அது ஒரு

சிறிய தடுப்பு போன்றதுதான். மூன்று புறமும் தகரங்கள், இரண்டு அடுக்குகள் என ஒரு மாதிரியை உருவாக்கிக் கொடுத்தேன். இன்றைக்கும் அதை பிஜியர்கள் பரவலாகப் பயன்படுத்துகின்றார்கள். கடல் அட்டைகளை ஆங்கிலத்தில் Sea Cucumber என்றும், Becho de mer என்றும் அழைக்கின்றார்கள்.

லாவோ தீவுகளில்...

சுவா அருகில் உள்ள லாவோ தீவுக் கூட்டத்துக்குச் சென்றேன். நான் ஒரு தமிழன், இரண்டு அமெரிக்கர்கள், நான்கு பிஜியர்களுடன், ஒன்றரை நாள் படகில் பயணம். அது இரண்டு படுக்கை அறைகள், சமையல் அறையுடன் கூடிய சற்றே பெரிய படகுதான். இரவெல்லாம் படகில் பயணித்து, காலை 8 மணிக்கு அங்கே போய்ச் சேர்ந்தோம். கடற்கரையில் பெருந்திரளான மக்கள் திரண்டு நின்று எங்களை வரவேற்றார்கள். காவா என்ற ஒரு பானத்தைக் கொடுத்துக் குடிக்கச் சொன்னார்கள். குடிக்க முடியவில்லை. காலையில் இருந்து தொடங்கி மாலை வரையிலும், ஒரே பாட்டும் கூத்துமாக இருந்தது. ஆண்களும், பெண்களும் எவ்விதப் பாகுபாடுகளும் இன்றிப் பழகிக் கொண்டு இருந்தார்கள். நண்பர்கள் இரவில் தீவிலேயே தங்கினார்கள். நான் நாங்கள் சென்ற படகிலேயே தங்கிக் கொண்டேன்.

கேலடோனியா

அங்கிருந்து நியூ கேலடோனியா தீவுகளுக்குச் சென்றோம். இது, இன்னமும் பிரெஞ்சு நாட்டின் பிடியில் உள்ளது. ஏனென்றால், இங்கே நல்ல தரமான மாங்கனீஸ் கிடைக்கின்றது. அந்தச் சுரங்கங்களிலும், 100 முதல் 150 தமிழர்கள் தொழிலாளிகளாகப் பணி ஆற்றிக்கொண்டு இருந்தார்கள். அவர்களுடன் பேசினேன். அவர்கள், மொரீசியஸ், ரீ யூனியன் தீவுகளில் இருந்து, செய்தித்தாள் விளம்பரங்களைப் பார்த்து, இந்தத் தீவுகளுக்குப் பணி ஆற்ற வந்து இருக்கின்றார்கள். எனக்கு விருந்து அளித்தார்கள். இரவில் ஓய்வு எடுத்துக்கொண்டு, காலையில் எழுந்து பார்த்தால், எங்கும் ஒரே தூசுப் படலமாக இருந்தது. நான் தங்கி இருந்த விடுதி, துறைமுகத்துக்கு அருகில் இருந்தது. மாங்கனீஸ் தாதுவை கப்பலில் ஏற்றிக்கொண்டு இருந்ததால், அப்படித் தூசுப்படலம் பரவி இருந்தது.

வனுவாட்டு

அங்கிருந்து, வனுவாட்டு தீவுகளுக்குச் சென்றேன். அப்போது, அது 'நியூ ஹெர்விடல்' (New Hervides) என்று அழைக்கப்பட்டது. இந்தத் தீவில் ஒரு புதுமை. இங்கிலாந்து, பிரான்ஸ் ஆகிய இரண்டு நாடுகளும் சேர்ந்து இதைத் தங்கள் பிடியில் வைத்து உள்ளன. இதை, கொண்டிமோனியம் (Condemonium) என்று சொல்கிறார்கள். எனவே, இரண்டு நாட்டின் சட்டங்களும் இங்கே நடைமுறையில் உள்ளது.

நான் போய் இறங்கியபோது குடிவரவு அதிகாரி, 'நீங்கள் இங்கிலாந்து சட்டப்படி நடந்து கொள்கின்றீர்களா? பிரெஞ்சு சட்டப்படி நடந்து கொள்கின்றீர்களா?' என்று கேட்டார்.

நான் 'இங்கிலாந்து' என்று சொன்னேன். 'அப்படியானால், அந்த அறைக்குச் செல்லுங்கள்' என்று சொன்னார்கள். அங்கே சென்று என் வருகையைப் பதிவு செய்து கொண்டேன். இங்கிலாந்து விருந்தினர் விடுதியில், பத்து நாட்கள் தங்கி எனது ஆராய்ச்சிப் பணிகளைத் தொடர்ந்தேன்.

அங்கிருந்து சாலமன் தீவுகளுக்குச் சென்றேன். அப்போது, ஆங்கிலேயர் வசம் இருந்த இந்தத் தீவுகள், இப்போது விடுதலை பெற்று விட்டன. அங்கே, கடல் அட்டைகள் உற்பத்தி செய்கின்ற இருவருக்கு இடையில் கடும் போட்டி நிலவியது. அவர்களுக்கு இடையே ஏற்பட்டு உள்ள தகராறைத் தீர்த்து வைக்கும்படி என்னைக் கேட்டுக் கொண்டார்கள். யார் சொல்வது சரி? என்று அறிக்கை தருமாறு சொன்னார்கள். அதற்காக, நான் தங்கி இருந்த நாட்களில், இரண்டு தரப்பினரும், மாறி மாறி வந்து என்னைச் சந்தித்தார்கள். கடைசியாக, நான் ஊருக்குச் சென்று அறிக்கை கொடுக்கிறேன் என்று சொல்லிவிட்டுப் புறப்பட்டேன்.

பாலி தீவில்...

ஒட்டுமொத்தமாக என்னுடைய நான்கு மாத பயணம் முடிந்து நாடு திரும்புவதற்காக, ஆஸ்திரேலியாவின் சிட்னி நகருக்கு வந்து சேர்ந்தேன். அங்கே, ஓய் எம் சி ஏ வில் தங்கினேன். எலிசபெத் போப் என்ற அம்மையார், என்னுடைய ஆய்வு அறிக்கைகளைத் தட்டச்சு செய்வதற்காக, ஒரு உதவியாளரை ஏற்பாடு செய்தார். ஒரு வார காலம் அங்கே தங்கி இருந்து, ஆய்வு அறிக்கையை எழுதினேன். பயணத்தின் நோக்கம் நிறைவேறியது.

அடுத்து, இந்தோனேசியாவின் பாலி தீவுகளைப் பார்க்க விரும்பிச் சென்றேன். அங்கே, இந்துக் கோவில்கள், இந்துப் பெயர்கள், இராமாயணம் என இந்தியர்கள், தமிழர்களின் தடங்கள் நிரம்ப உள்ளன. ஆனால், கோவில்களில் சிலைகள் கிடையாது. இந்தோனேசிய முஸ்லிம்கள், சிலைகளை அகற்றி விட்டார்கள். இரண்டு பெரிய கோவில்கள் குறிப்பிடத்தக்கவை. 1. பெரும்பாணன் கோவில் (சிவன் கோவில்) 2. போர் புதுார் புத்தர் கோவில்.

இந்த பாலித் தீவுக்கு, மணிமேகலை வந்து இருக்கிறாள். அவள் எந்தக் கப்பலில் புறப்பட்டு எத்தனை நாட்கள் பயணித்து எந்த வழியாக இங்கே வந்துசேர்ந்தாள் என்பது பற்றிய விரிவான பயணக்குறிப்பு, மணிமேகலைக் காப்பியத்தில் இடம்பெற்று உள்ளது. ஒவ்வொரு தமிழரும் கட்டாயம் படிக்க வேண்டும், படித்துப் பாருங்கள்.

ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முன்பு தமிழன் கால் பதித்த மண்ணில் நானும் கால் பதித்த மகிழ்ச்சியோடு தாய்நாடு திரும்பினேன். இந்த நினைவுகளையெல்லாம் நான் இதுவரையிலும் எழுதியதும் இல்லை, யாரிடமும் அதிகமாகச் சொன்னதும் இல்லை. இன்றைக்கு நீங்கள் வந்து கேட்டீர்கள். உங்களிடம் சொல்வதற்கு எனக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சியாக இருந்தது' என்றார்.

'National Geography' வெளியிட்டு உள்ள விரிவான உலக வரைபடப் புத்தகத்தில் (விலை சுமார் 5000 ரூபாய்), தான் சென்ற குட்டிக்குட்டித் தீவுகளையெல்லாம், பெரிய லென்ஸ் வைத்துக் காண்பித்தார். பாலி தீவுகளில் உள்ள கோவில்கள், சிலைகள் என அனைத்தையும், கருப்பு வெள்ளைப் படங்களாக எடுத்து வைத்து உள்ளார். அது மட்டும் அன்றி, ஏராளமான படங்களையும், ஆவணங்களையும் சேகரித்து வைத்து உள்ளார்.

(சங்கொலி,.....)